

GÉCZI JÁNOS

A tizenkettedik színhez

A széles képbe belóg egy virág,
hogy elszívja a háttér erejét.
A papirossal együtt ég el a vers,
a költő. A színfehér lap barnul,
aztán galambszürkére változik,
szerteporlad és a füst nyomában
fölemelkedik, apró őrszemnek,
amelynek *innen* nem lehet tudni
a megnevezését. A lángszirmoktól
körbeölelt rózsában a vers mivé
válik, mivé alakul a költő,
csak *onnan* lenne tudható. Látszik,
immár nem létezik, de világít,
test nélkül, mint a fény. Tűzként beszél.
Lélek, miként a megroskadt hamu.

Hegyeshalmi László: Madách emlékezete 1, 1976